

ת"פ 19690/11/13 - מדינת ישראל נגד ארמונד מור יוסף, שמעון כהן - הסתיים

בית משפט השלום באשקלון

09 נובמבר 2015

ת"פ 19690-11-13 מדינת ישראל נ' מור יוסף ואח'

בפני כב' השופטת דינה כהן, ס.נשיאה
מאשימה: מדינת ישראל
נגד
נאשמים: 1. ארמונד מור יוסף
2. שמעון כהן - הסתיים

החלטה

1. בקשת נאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") שלא להשיב לאשמה, בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.
2. ואלה העובדות הרלבנטיות לצורך הכרעה בבקשה:
שני הנאשמים הואשמו בכתב האישום בעבירה של **השלכת פסולת ולכלוך רשות הרבים**, בניגוד לסעיף 13(ג)(א)(א) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984.
נאשם 2 הועסק בתקופה הרלבנטית לכתב האישום על ידי נאשם 1, בין היתר, כנהג משאית ונהג במשאית המצויה בבעלות נאשם 1 (להלן: "**המשאית**").
על פי כתב האישום, ביום 24/4/2013, הוביל נאשם 2 באמצעות המשאית פסולת בניין, ושפך את הפסולת בשטח פתוח באופקים.
נאשם 2 הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, ונדון בגזר דין מיום 1/2/2015, לשלושה חודשי מאסר מותנים, למשך שלוש שנים, קנס כספי בסך 8,000 ₪ והתחייבות בסך 30,000 ₪.
נאשם 1 אישר שנאשם 2 השליך את הפסולת במועד ובמקום הרלבנטיים והמחלוקת התמקדה בשאלת הנחיית נאשם 1 את נאשם 2 להשליך את הפסולת.
3. מטעם התביעה העידו נאשם 2 ומר חגי בלכנר, שצילם את הפסולת שהושלכה בשטח.

נאשם 2 העיד בבית המשפט כי השליך את הפסולת בשטח פתוח מיוזמתו, ובניגוד להנחיית נאשם 1 להשליך את הפסולת בשטח פרטי סמוך למקום שבו השליך את הפסולת.

בשל הסתירה שבין דברי נאשם 2 בחקירתו הראשית לבין הדברים שמסר בהודעתו (לא הוגשה כראיה) לפיהם נאשם 1 אמר לו לרכז את האדמה בשטח פתוח, הוכרז נאשם 2 כעד עויין.

בהמשך חקירתו, שב נאשם 2 על גרסתו לפיה לא קיבל הנחיה מנאשם 1 להשליך את הפסולת בשטח פתוח אלא בשטח פרטי.

4.

לטענת הסנגור, מטעם נאשם 1 לא הוכחה ולו לכאורה עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים.

מנגד, לשיטת התביעה, נאשם 1 הינו "מבצע בצוותא" של עבירת השלכת הפסולת, יחד עם נאשם 2, וזאת מכח היותו המעסיק הישיר של נאשם 2. ב"כ המאשימה הפנתה להודעת נאשם 1 (ת/2) במסגרתה נאשם 1 האם נאשם 2 פעל באופן עצמאי או על פי הוראות נאשם 1, והשיב "ע"פ הוראותי בלבד אני נותן לו סידור עבודה ואני מפקח על העבודה שלו". ביחס למועד הרלבנטי לכתב האישום, מסר נאשם 1 כי נאשם 2 "העמיס חפירה מבית וגן (שכונה באופקים)...ופינה אותו למרחק של כ 200 מ' לשטח פתוח" (ת/2, עמוד 3, שורות 15-6).

5.

סעיף 158 לחסד"פ קובע, בין היתר:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין..."

בפסה"ד המנחה בסוגייה זו של "אין להשיב לאשמה" - ע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון פ"ד לב(ו) 170 נפסק:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב- ע"פ 28/49, הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

בהמשך פס"ד כחלון אף נקבע כי "אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום" [שם בע"מ 180-179, ר' גמ: ע"פ 405/80 מ"י נ' שדמי פ"ד לה(2) 757; ע"פ 638/85 מ"י נ' בוטרוס פ"ד מ(2) 658].

ר' גמ: י. קדמי "על סדר הדין בפליילים" תשס"ג-2003, 1094.

6. הנאשם מואשם כזכור, באישום הרלוונטי לבקשה הנדונה, בעבירה של השלכת פסולת ולכלוך רשות הרבים.

לאחר שבחנתי מכלול הנסיבות בעניינו של הנאשם, טיעוני הצדדים וההלכות הנוהגות הנני סבורה שקיימות ראיות בסיסיות להוכחת יסודות העבירה שבה מואשם הנאשם ולפיכך איני מקבלת את טענת הנאשם שלא להשיב לאשמה.

שילוב היות הנאשם המעסיק הישיר של נאשם 2, גרסת נאשם 2 ואף הודעת הנאשם כפי שפורטו לעיל, מהווים ראיות בסיסיות להוכחת עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים על ידי הנאשם.

לאור כל האמור, הנני מקבלת את עמדת התביעה שיש מקום לחייב את הנאשם להתייחס לראיות שהובאו מטעם התביעה, ככל שיבחר להעיד.

בשל שינויים ביומן בית המשפט, ישיבת ההוכחות הקבועה ליום 9/11/2015 תחל בשעה 15:00.

ההגנה תזמן עדיה.

לדין תוזמן הקלטה על ידי אחראית קלדניות.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ו, 09 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.